

עמ"י

מכון "הלכות שבת השנתי" – ללימוד כל א"ח "הלכות שבת" במעגל כל שבתות השנה שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א" אמר הקב"ה עשה לך קהלות גדולות ודרוש לפנייהם ברבים הלכות שבת כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהלות בכל שבת ושבת

עש"ו



רבינו יוסף קארו



רבינו משה איסרליש

**אמר רחבי"א אמר רבי יוחנן כל החשמו שבת נהלכנו אפילו עובד עבודה זרה נדור אנוש מוחלין לו**

**גליון ל"ח**

**הלכות שבת השנתי**

**לימוד שולחן ערוך הלכות שבת**

**לכל שבתות השנה – עמוד אחד ליום**

**חיובא ומיא לדרוש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבוד עליהם לפחות פעם אחת בשנה. (ספר חסידים)**

**[38] שבת פרשת קרח**

קודם הלימוד יאמרו: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות וישרות. ולידי ידיעת התורה. ונהיני עושה לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדנ"י מתנחמים ויהודנה"י על ידי הנעלים בהחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישכאל.

**סדר הלימוד לשבת פ' קרח**  
**המשך סימן שטו – דברים האסורים משום אוהל בשבת**

**יג.** בגד ששוטחין על פי החבית לכסות לא ישטחנו על פני כולו משום אהל אלא יניח קצת ממנו מגולה והני מילי כשהכובא (פירוש כלי) חסרה טפה אבל אם אינה חסרה טפה מותר דאין כאן אהל:

**סימן שטז – צידה האסורה והמותרת בשבת, ושלא ישפשף הרוק, ובו י"ב סעיפים**

**א.** הצד צפור דרוור למגדל שהוא נצוד בו ושאר צפרים וצבי לבית או לכיכר שהם נצודים בו חייב ואם אינו נצוד בו פטור אבל אסור:

**ב.** הצד צבי ישן או סומא חייב חיגר או חולה או זקן פטור. הגה: המשסה כלב אחר היה בשבת הוי צידה (כלבו). ויש אומרים אף בחול אסור לצוד בכלבים משום מושב לצים (אור זרוע):

**ג.** כל שבמינו נצוד חייב עליו אין במינו נצוד פטור אבל אסור הלכך זכובים אף על פי שאין במינו נצוד אסור לצודן. הגה: ולכן יש ליתור שלא לסגור תיבה קטנה או לסתום כלים שזכובים בו בשבת דהוי פסיק רישיה שיצודו שם (בה"ת ומרדכי סוף פרק כירה ואגור). ויש מקילין במקום שאם יפתח הכלי ליטלם משם יברחו (טור):

**ד.** פורסין מחצלת על גבי הכוורת (מקום שמתכנסים בו הדבורים לעשות דבש) ובלבד שלא יכוין לצוד וגם הוא בענין שאינו מוכרח שיהיו נצודים כי היכי דלא להוי פסיק רישיה:

**ה.** צבי שנכנס לתוך הבית ונעל אחד בפניו חייב נעלו שנים פטורים אין אחד יכול לנעול ונעלו שנים חייבים. הגה: ואם הפתח כבר מגופף מותר לנעלה במנעול (ר"ן פרק האורג והמגיד פרק י"ג):

**ו.** ישב אחד על הפתח ומלאו יכול השני לישב בצדו ואפילו אם עמד הראשון והלך לו השני פטור ומותר והראשון חייב:

**ז.** הצד נחשים בשבת או שאר רמשים המזיקים אם לרפואה חייב ואם בשביל שלא ישכנו מותר:

**ח.** שמונה שרצים האמורים בתורה הצדן חייב והחובל בהם אף על פי שלא יצא מהם דם אלא נצור תחת העור חייב ושאר שרצים אינו חייב החובל בהם אלא אם כן יצא מהם דם והצדן לצורך חייב שלא לצורך או סתם פטור אבל אסור ולהרמב"ם חייב:

**ט.** פרעוש הנקרא ברגו"ת בלשון ערב אסור לצודו אלא אם כן הוא על בשרו ועוקצו ואסור להורגו. הגה: ואף לא ימלטנו בידו שמא יהרגנו אלא יטלנו בידו ויזרקנו (רבינו ירוחם נתיב י"ב חלק י'). אבל כנה מותר להרגה והמפלה בגדיו מכנים לא יהרגם אלא מוללן בידו וזורקן אבל המפלה ראשו מותר להרגם:

**י.** כל חיה ורמש שהם נושכים וממיתים ודאי נהרגים בשבת אפילו אין רציץ אחריו ושאר מזיקין כגון נחש ועקרב מקום שאינם ממיתין אם רציץ אחריו מותר להרגם ואם לאו אסור אבל מותר לדורסם לפי תומו ואפילו במתכוין אלא שמראה עצמו כאלו אינו מתכוין:

**יא.** לא ישפשף ברגליו רוק על גבי קרקע משום משוה גומות אבל מותר לדרסו לפי תומו שאינו מתכוין למרח ולהשוות גומות ואף על גב דממילא ממרח הוא כי לא מכוין שרי משום מאיסותא:

**יב.** חיה ועוף שברשותו מותר לצודן והוא שלא ימרודו אבל אם הם מורדים אסור לתפסם אפילו בחצר אם החצר גדול שאם לא גדלו בין בני אדם היו צריכים מצודה. הגה: ויש אומרים דאסור לצוד חיה ועוף שברשותו ואם צדן פטור (הגהות אלפסי) אבל פרה וסוס וכל שכן שאר חיה ועוף שמרדו אם צדן חייב חטאת וכן עיקר (המגיד פרק י'). חתול דינה כשאר חיה ואסור לתפסה בשבת (הגהות אלפסי):

**סימן שיז – דין קשירה ועניבה בשבת, ובו י' סעיפים**

**א.** הקושר קשר של קיימא והוא מעשה אומן חייב כגון קשר הגמלים וקשר הספנים וקשרי רצועות מנעל וסנדל שקושרים הרצוענים בשעת עשייתן וכן כל כיוצא בזה אבל הקושר קשר של קיימא ואינו מעשה אומן פטור. הגה: ויש חולקים שסבירא להו דכל קשר של קיימא אפילו של הדיוט חייבין עליו (רש"י והרא"ש ורבינו ירוחם וטור) ויש אומרים שכל קשר שאינו עשוי להתיר באותו יום עצמו מקרי של קיימא (כל בו והגהות מיימוני פרק י') ויש מקילין לומר דעד שבעה ימים לא מקרי של קיימא (טור ומרדכי) (ועיין לעיל סימן שי"ד סעיף י'). וקשר שאינו של קיימא ואינו מעשה אומן מותר לקשרו לכתחלה. הגה: וכן לענין התרתו דינו כמו לענין קשירתו (טור). כיצד נפסקה לו רצועה וקשרה נפסק החבל וקשרו או שקשר חבל בדלי או שקשר רסן בהמה הרי זה פטור וכן כל כיוצא באלו הקשרים שהם מעשה הדיוט וכל אדם קושר אותם לקיימא. וכל קשר שאינו של קיימא אם קשרו קשר אומן הרי זה אסור ולצורך מצוה כגון שקושר למדוד אחד משעורי התורה מותר לקשרו קשר שאינו של קיימא. הגה: ויש אומרים דיש ליתור שלא להתיר שום קשר שהוא שני קשרים זה על זה דאין אנו בקיאים איזה מקרי קשר של אומן דאפילו בשאינו של קיימא אסור לקשרו והוא הדין להתירו וכן נוהגין (הגהות אלפסי פרק אלו קשרים) ומכל מקום נראה דבמקום צערא אין לחוש ומותר להתירו דאינו אלא איסור דרבנן ובמקום צער לא גזרו והא דבעינן ב' קשרים זה על זה היינו כשקושר ב' דברים ביחד אבל אם עשה קשר בראש אחד של חוט או משיחה דינו כשני קשרים (סמ"א):

**ב.** נשמתו לו רצועות מנעל וסנדל או שנשמת רוב הרגל מותר להחזיר הרצועות למקומן ובלבד שלא יקשור. הגה: ודוקא שיוכל להחזירו בלא טורח אבל אם צריך טורח לזה אסור דחיישנן שמא יקשור (תוספות והרא"ש פרק במה טומנין):



הנה מובא פאן ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחולק ל"ח גליונות השנה. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות שבת במעגל כל שבתות השנה. ויזכה שימחלו לו כל עוונותיו. נא לפרסם בפתי פנסיות ובפתי מדרשות. ובשמחות. וכלל החכמים וידידים. וזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכלל המזכה את הרבים וכלל המזכה את הרבים

**גליון ל"ח – שבת פרשת קרח [38]**

